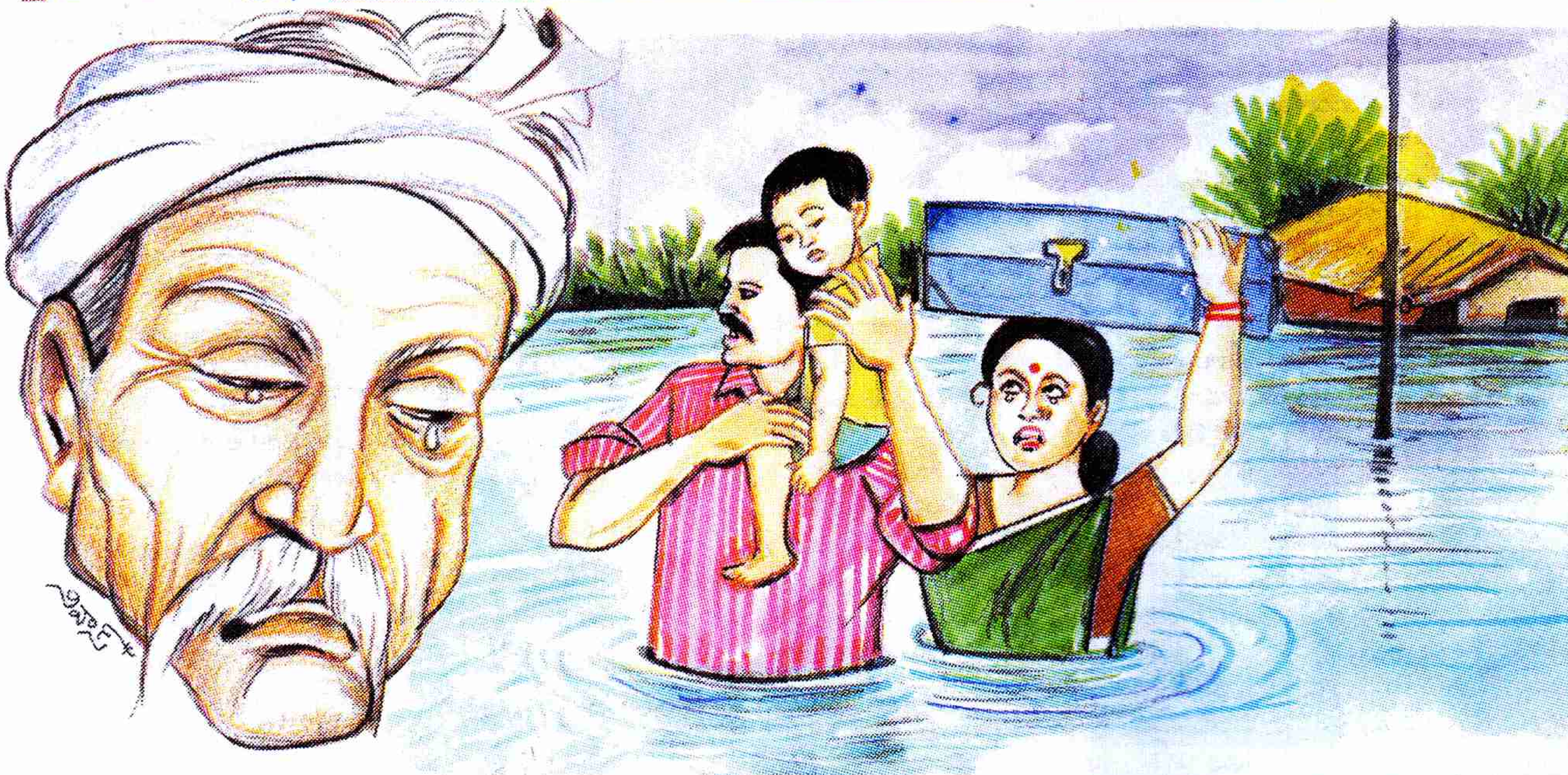

ఓడిక

- పి.ఎస్.నారాయణ

ఒక్కసారి జనమంతా ఘొల్లుమంటూ కేకలు... ఎక్కడో మంటలు రేగి ఊరు ఊరంతా తగలడుతున్నదా అన్నట్లుగా అరుపులు...

రాత్రి పన్నెండు గంటలయింది అన్నట్లుగా కటిక చీకటి... ఏదో వాసన... నీళ్ళు పరుగెడుతున్న శబ్దం...

చంద్రయ్య చటుక్కున మంచం మీదనుంచి లేచి కాలు కింద పెట్టాడు. నీళ్ళు... కాళ్ళను తడుపుతూ నీళ్ళు. ఉలిక్కిపడ్డట్టుగా వంగొని ఆ నిద్రమత్తులోనే కళ్ళు చించుకు చూశాడు. జలజలమంటున్న నీళ్ళు...

పక్కన మంచంమీద పడుకున్న చంద్రమ్మను లేపాడు హడావుడిగా... దాన్నే కరుచుకుపడుకున్న మూడేళ్ళ కొడుకు వంక చూచాడు.

బయటనుంచి అరుపులు ఎక్కువయినయి...

"అరేయ్ చంద్రయ్యా! త్వరగా రండిరా... వరదొచ్చిందిరా!"

ఒక్క ఉదుటున మంచం మీదనుండి దూకి, ఆ నీళ్ళలోనే కాళ్ళకు తగులుతున్న గిన్నెల్ని తన్నుకుంటూ హడావుడిగా తలుపుతీశాడు...

సర్వం జలమయం...

అప్పటికే జనం రోడ్లమీద మోకాళ్ళ లోతు నీళ్ళలో పరుగెడుతున్నారు. తమిల్లు కాస్త ఎత్తుమీద ఉండటంతో పాదాలే తడుస్తున్నయి.

"త్వరగా లేచి పిల్లాడిని తీసుకో!" భార్యతో అంటూ వెనక్కు వచ్చాడు...

అప్పటికే గుడిశెలో నేలంతా తడిసిపోయింది.

అది కృష్ణ ఒడ్డున లంక. అమరావతికి మూడు కిలోమీటర్ల దూరంలో వున్నది.

తలుపు తెరిచి వుండటంతో ఒక్కసారిగా గాలి వీచింది. వెలుగుతున్న గుడ్డిదీపం కాస్తా ఆ గుడిసెలో మరింత నల్లదనాన్ని పులుముతూ అటూ ఇటూ ఊగి ఆరిపోయింది.

చీకటి. ముందు ఏమున్నదోకూడా కనబడనంత చీకటి. చేతులతో తడుముకుంటూ చంద్రయ్య భార్య ఉన్నవైపు నడిచాడు. మంచంకోడు కొట్టుకొని తూలిపడబోయాడు.

ఏం చేయాలీ అనే తత్తరపాటు అతడి ఆలోచనాశక్తిని పూర్తిగా నిర్వీర్యం చేసింది. రెండేళ్ళకూ, మూడేళ్ళకూ తమ లంకకు వరద వచ్చేమాట వాస్తవమే కాని, ఎత్తు ప్రదేశం చూసుకొని కట్టుకున్న తమ ఇంట్లోకి ఎప్పుడూ ఇంతవరకు నీళ్ళు రాలేదు. ఐదేళ్ళ క్రితం అయితే ఈ రెల్లుకొంపలోనే కూర్చొని, వాకిటికి పదడుగుల దూరంలో ఉరవళ్ళు పరవళ్ళతో పరుగెడుతున్న కృష్ణను, మూడురోజులు నిద్రాహారాలు లేకుండా, చూస్తూ ఉండిపోయారు అంతా. ఇంతవరకూ తనకు తెలిసి, ఇంట్లోకల్లా నీళ్ళొచ్చిన ఇలాంటి ఉపద్రవాన్ని చూడలేదు.

"ఇప్పుడు ఏం చేయాల?" అన్నది భార్య చంద్రమ్మ.

"ముందు దేవుడు పటం దగ్గర దీపారాధన అన్నా వెలిగించు... అందినంతవరకూ గుడ్డలు, విలువైన వస్తువులు రేకుపెట్టెలోకి సర్ది నెత్తినెట్టుకో... నేను మన బొట్టిగాడిని భుజం మీదకెక్కించుకుంటాను... అందరితోపాటు నీళ్ళలో పడి పరుగెత్తటమే. ఆంజనేయుడి మిద్దెమీదకెళ్దాం... లేదంటే దాని పక్కనే వీరభద్రంగారి రెండంతస్తుల మేడ ఉన్నది గదా... అక్కడికి వెళ్దాం!"

"మీ అయ్యనో?" అన్నది చిన్నగా చంద్రమ్మ.

అతడు ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా భార్య ముఖంలోకి చూచాడు. తరువాత చికాగ్గా తల తిప్పి ఓ మూలగా కుక్కిమంచంలో పడుకొని వున్న ఎనభై యేళ్ళ తండ్రి వంక చూచాడు.

పట్టుకున్నా నడవలేని పరిస్థితి శరభయ్యది. భుజాన వేసుకొని వెళ్తేనేగాని వీలుపడదు. ఆయన్ను భుజాన వేసుకుంటే కొడుకుని ఏంచేయాలా. చంద్రికి ఇద్దామన్నా, అది పెట్టెను వదిలేస్తే వరద తగ్గి ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి కట్టుకునేందుకు మరో గుడ్డముక్కయినా ఉండాలా? అయినా ఆయన్ను మోయటం తన ఒక్కడివల్లా అవుతుందా?

ఏం చేయాలో తోచనట్లుగా ఆ చీకట్లోనే అన్నివైపులా విసుగ్గా చూస్తుండిపోయాడు. బయట పరుగెడుతున్న జనం

ఆంధ్రభూమి స్వర్ణోత్సవ కథల పోటీల్లో ప్రోత్సాహక బహుమతి గెల్చుకున్న రచన

"ముందు దేవుడు పటం దగ్గర దీపారాధన అన్నా వెలిగించు... అందినంతవరకూ గుడ్డలు, విలువైన వస్తువులు రేకుపెట్టెలోకి సర్ది నెత్తినెట్టుకో... నేను మన బొట్టిగాడిని భుజం మీదకెక్కించుకుంటాను... అందరితోపాటు నీళ్ళలో పడి పరుగెత్తటమే. ఆంజనేయుడి మిద్దెమీదకెళ్దాం... లేదంటే దాని పక్కనే వీరభద్రంగారి రెండంతస్తుల మేడ ఉన్నదిగదా... అక్కడికి వెళ్దాం!"

అరుస్తున్నారు- 'కట్ట తెగింది... పైనుంచి నీళ్ళు తరుముకొస్తున్నయ్ రోయ్... అందరూ బయటకు వచ్చి పరుగెత్తాలి...' అంటూ...

చంద్రయ్య బేల్దారి మేస్త్రీగా పనిచేస్తుంటాడు. రోజూ లంకనుంచి పడవలో కాలవదాటి పనిచేసేచోటకి వెళుతుంటాడు. ఎక్కువగా పని అమరావతిలోనే వుంటుంది. భార్య కూడా కూలికి అతడితోపాటే వెళ్తుంది పిల్లాడిని చంకనేసుకొని.

ముసలాడు శరభయ్య లేచి తిరిగినంతకాలం భీముడిలా ఉండేవాడు. అట్లాగే పనిచేసేవాడు. వాడూ బేల్దారి మేస్త్రీనే. వాడు సంపాదిస్తున్న రోజుల్లోనే ఆ ఇంటిని కట్టాడు. చుట్టూ ఇటుక గోడలు పెట్టించి రెండు నిట్టాళ్ళమీద రెల్లు పేనించాడు.

ఇప్పుడు వయస్సొచ్చింది. పనికెళ్ళటం మానేసే పదేళ్ళయింది. దానికితోడు రోగం. ఒక చేయి, కాలు ఆడదు. కళ్ళు సరిగా కనబడవు. ఆపైన చెవుడు. పెద్దగా అరిస్తేనేగాని వినబడిచావదు.

ఆ లంకలోనే ఓ ఆరెమ్పీ డాక్టరున్నాడు. అతడే అవసరమనుకున్నప్పుడు వచ్చి చూసి ఏవో మందులిస్తుంటాడు. తన దగ్గర లేకపోతే రాసిస్తే చంద్రయ్య పనికెళ్ళినప్పుడు అమరావతిలో కొని తీసుకొస్తుంటాడు. రోజు మొత్తంలో ఎక్కువ సమయం ఆ గుడిసెలోపలో, బయటో ఆ కుక్కిమంచంలోనే వేలాడుతుంటాడు. భీముడిలాంటి అంత మనిషి ఇప్పుడు పీనుగులా అవ్వకపోయినా, మరొకరు ఎత్తుకొని తీసుకువెళ్ళేంత తేలికగా మాత్రం లేడు.

బయట గాలికితోడు సన్నగా చినుకులూ మొదలయినయి.

చంద్రమ్మ గుడ్డి దీపపు వెలుగులో కాస్త బాగున్నయి అనుకున్న గుడ్డలన్నీ పెద్ద ట్రంకు పెట్టెలో పడేసి నెత్తిన పెట్టుకుంది.

"ఇంట్లో డబ్బులేమైనా ఉన్నయ్యా?... మేస్త్రీ ఇచ్చిన మనిద్దరి ఈ వారం కూలీ నా జేబులోనే వుంది. అందులో సగం డబ్బులు సాయంత్రం డాక్టరు రాసిచ్చిన మందులకే సరిపోతయ్!..."

"నాతాన మాత్రం ఏమున్నయి... పదో పరకో ఉంటే పెట్టెలో పెట్టా."

చంద్రయ్య కొడుకును భుజానకెత్తుకున్నాడు.

"ముసలాడి సంగతి ఏం చేద్దాం?" అన్నది చంద్రమ్మ గొణుగుతున్నట్లుగా.

"ఏం చేద్దామంటావ్?" అన్నాడు విసురుగా. "వాడిని మోయటం నావల్ల అయ్యే పనేనంటావా?" వాడిని అక్కడే వదిలేసి వెళ్ళిపోవాలని మనస్సులో అనిపిస్తున్నా, ఏ మూలనో తెలియని బంధం తటపటాయించేలా చేస్తోంది.

వాకిట్లోకి తొంగిచూశాడు ఎవరైనా కనబడతారేమోనన్నట్లుగా.

చంద్రమ్మా ఆ ముసలాడికి చాకిరీ చేయటానికి నానా యాతన పడుతున్నా, లోకంకోసం భయపడుతూ నసుక్కుంటూనో, తిట్టుకుంటూనో ఇంత వండి పడేస్తోంది!

"ఆ నీళ్ళలో నువ్వు ఆయన్నేం మోస్తావ్... ఇద్దరూ కలిసి ఏ గుంటలోనో పడి చచ్చారంటే నా తాడు తెగుతుంది!" అన్నది విసురుగా. 'కాళ్ళూ చేతులూ విరుచుకొని సంపాదించిందంతా ఇవ్వాళో రేపో అంటున్న ఆయన మొహానే పోస్తున్నాం... ఇంకా అంత లావు శరీరాన్ని ఈ నీళ్ళలో మోసి ఈయన పడిచస్తే తన గతేం కావాలి, తన బొట్టిగాడి గతేం కావాల?' మనస్సులో అనుకుంటూనే, "బయటెవరన్నా కనబడతారేమో చూడు!' అన్నది అరుస్తున్నట్లుగా చంద్రమ్మా చికాకు పడిపోతూ.

చంద్రయ్య బేల్దారి మేస్త్రీగా పనిచేస్తుంటాడు. రోజూ లంకనుంచి పడవలో కాలవ దాటి పనిచేసేచోటకి వెళుతుంటాడు. ఎక్కువగా పని అమరావతిలోనే వుంటుంది. భార్య కూడా కూలికి అతడితో పాటే వెళ్తుంది పిల్లాడిని చంకనేసుకొని.

అప్పటికే ఆ ఇళ్ళ చుట్టూ జనమంతా, ఊరును పాడుబెట్టేసినట్లుగా పరుగెత్తుకుపోయారు. ఎక్కడా మాటా పలుకూ వినబడటంలేదు. మరోవైపునుంచి వరద ఉధృతం పెరిగిందన్నట్లుగా హోరుమనే మోత ఎక్కువయి మరింత గందరగోళం సృష్టిస్తోంది.

"నడు!" అన్నాడు ఓ నిర్ణయానికి వచ్చినవాడులా చంద్రయ్య. భార్య అన్నమాటతో అతడికీ భయం పట్టుకుంది. ఇద్దరూ కలిసి ఏ గుంటలోనో పడితే ఆ నీళ్ళలో లేవలేకపోంగా చచ్చూరుకుంటారు.

ఈ గోలేమీ పట్టనట్లుగా ముసలాడు కళ్ళు మూసుకొని ఆ మంచంమీదే ముడుచుకు పడుకున్నాడు.

చంద్రమ్మ బయటకు వచ్చింది వడివడిగా నెత్తిన పెట్టెతో.

"మిమ్మల్ని ఆంజనేయుడి మిద్దెమీద కూర్చోబెట్టి, ఇంకెవర్నైనా తీసుకువచ్చి నాయన్ను తీసుకువస్తాలే!" అతడికీ తండ్రిని అలా వదిలి వెళ్ళటానికి బాధగానే వున్నా వెళ్ళక తప్పదన్నట్లుగా అన్నాడు.

మూతి తిప్పింది చంద్రమ్మ. 'ఆ దరిద్రంకోసం ఈ నీళ్ళల్లో పడి ఇక్కడకల్లా రావలా మళ్ళా' అన్నట్లుగా.

బయటకు వచ్చి, గుండె చిక్కబట్టుకొని తలుపు దగ్గరకు లాగి తాళం వేశాడు...

ఎనభై యేళ్ళు వచ్చినయ్. ఇవ్వాళా రేపో అన్నట్లున్నాడు. తామిద్దరూ ఒళ్ళు విరుచుకు సంపాదించిందంతా వాడి మందులకే సరిపోతోంది... మంచంలోనే నానా ఇబ్బంది పడుతున్నాడు... చూద్దాం... తను మాత్రం ఇప్పుడు చేయగలిగిందేమున్నది... తండ్రికోసం తను చచ్చి పెళ్ళాన్ని బిడ్డని చంపుకోలేడు కదా...

ఎవరి ప్రాణం వారికి తీపి!

"అరేయ్ బొట్టిగా! అయ్య తలకాయ గట్టిగా పట్టుకోరా...!" పెద్దగా అరిచింది చంద్రమ్మ పిల్లవాడివంక చూస్తూ.

- రేపు వాడే తమ మొహాన, లేచినా లేవకపోయినా, ఇంత గంజి కాచి పోయాల్సింది!

ఫర్లాంగు దూరంలో వున్న కృష్ణలో నుంచి ఉరవళ్ళు పరువళ్ళతో ముందుకు నీళ్ళు వస్తున్నట్లు వినబడుతున్న శబ్దాన్ని వింటూ మోకాళ్ళ లోతు నీళ్ళలో, గుంటలున్నయ్యేమోనని భయపడుతూనే, తెలిసిన దారి అవ్వటంతో తెగించి ముందుకు అడుగులు వేయసాగారు వాళ్ళిద్దరూ.

* * *

అప్పుడు తెల్లవారుజామున అయిదు గంటలయి వుంటుంది.

వరద నిలకడగా వున్నా చిన్న చిన్న చెట్లు, కొమ్మలు, చచ్చిన జంతువులు ఎక్కడనుంచో కొట్టుకు వస్తున్నయి ఆ నీళ్ళలో.

లంకకు దక్షిణాన తాటితోపుల్లో వుండే నలుగురు వయస్సులో వున్న కుర్రాళ్ళు ఆ నీళ్ళలోనే చిన్నగా అడుగులో అడుగేసుకుంటూ, అటూఇటూ చూసుకుంటూ వస్తున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో పెద్ద పెద్ద పోలిథిన్ కవర్లున్నయి. ఒకళ్ళకొకళ్ళు ఆసరాగా పట్టుకోవాలన్నట్లుగా పెద్ద పెద్ద తాళ్ళున్నయి.

"అరేయ్ నారిగా! ప్రాణాలకు తెగించి ఈ వరదలో ఈదుకుంటూ వచ్చామా... ఇళ్ళల్లో జనమంతా పరుగెత్తారుగదా... ఇంట్లో వున్న డబ్బూ దస్కంకూడా ఎత్తుకెళ్ళి వుండర్రా!"

"అపశకునం పలుకులు పలకకురా నా కొడకా! దొరికినంతవరకూ దోచుకోవటమే... మూటలు తీసుకెళ్ళి ఏ తాడిచెట్టుమీదో పెట్టి **(మిగతా 27వ పేజీలో)**

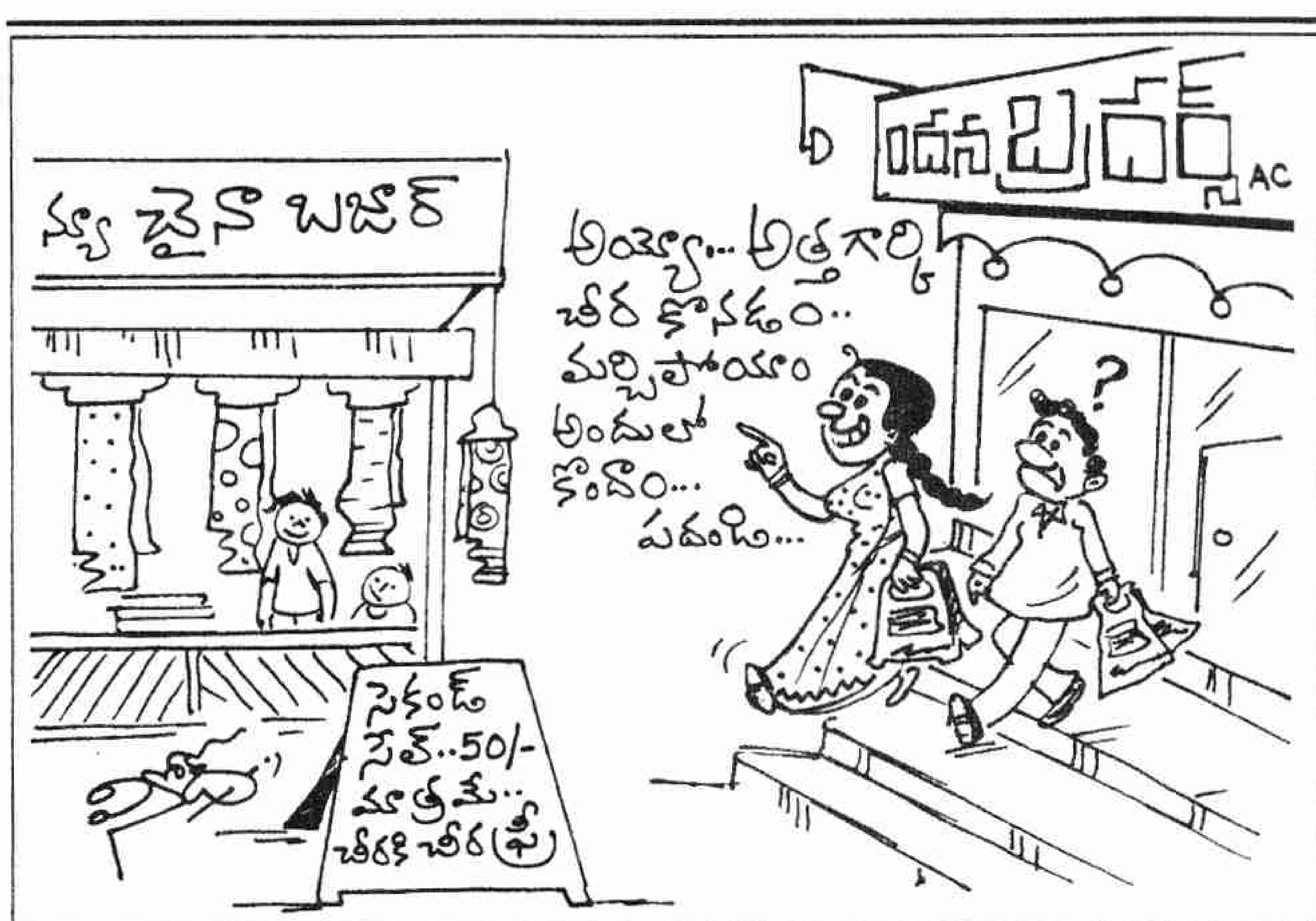

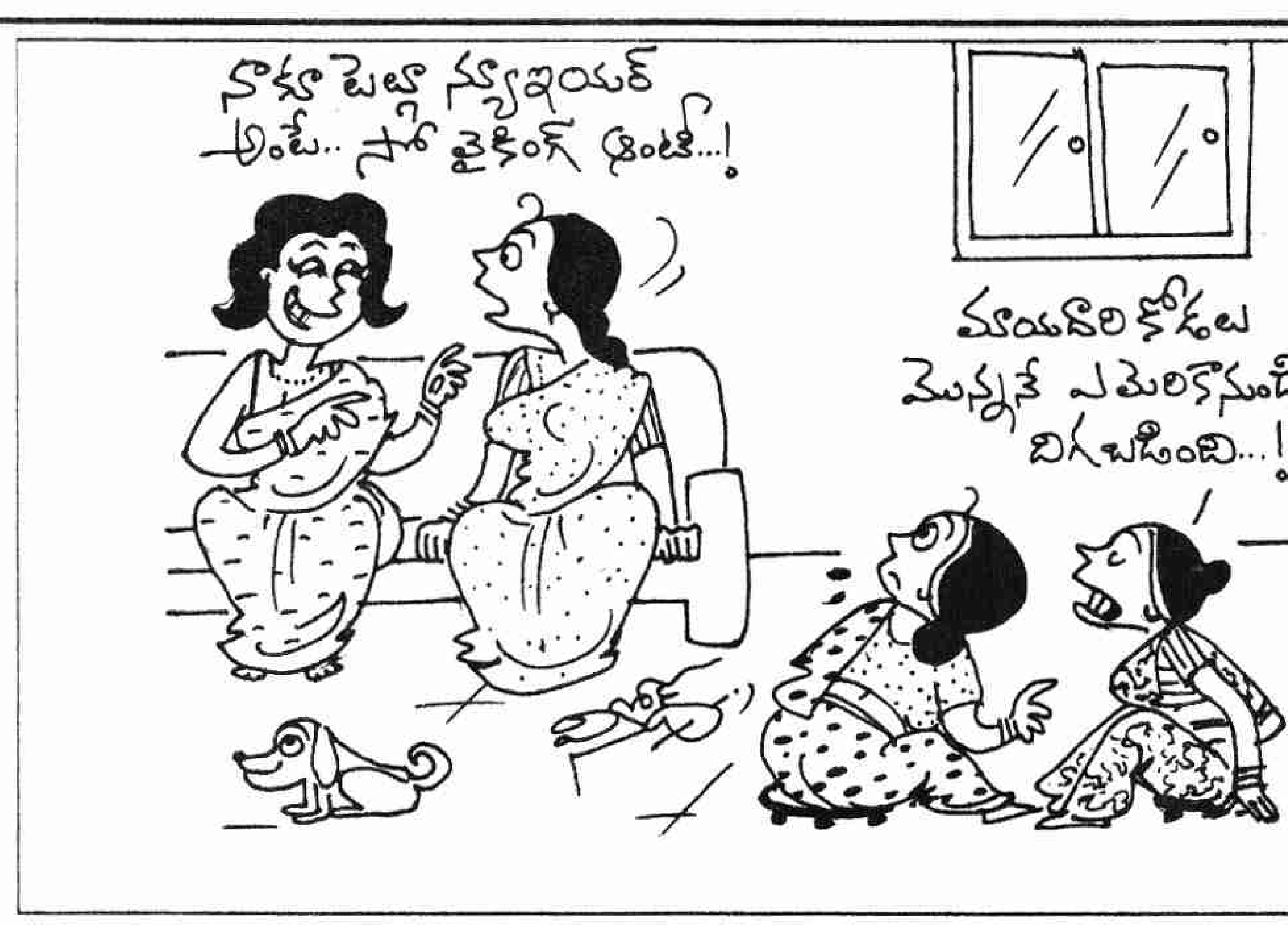

(18వ పేజీ తరువాయి)

వరద తగ్గింతరువాత దించుకుందాం... ముందు పని కానిచ్చేద్దాం! అందొచ్చిన అవకాశాన్ని ఎప్పుడూ వదిలేయగూడదు!"

కొన్ని ఇళ్ళకు తాళాలు వేసి వున్నాయి.

ఒకడు నడుముకు పెట్టుకున్న ఇనుప రాడ్ తీసి తాళంమీద గట్టిగా కొడితే విరిగి ఊరుకుంది. అవి అసలే మట్టికొంపలు, తాటాకు కప్పులూ... ఖరీదయిన తాళాలు ఎక్కడుంటయి?

లోపలకు దూరి దొరికినంతవరకూ విలువయినవను కున్నవన్నీ సంచుల్లోకి ఎక్కించారు.

చిన్న చిన్న ఇళ్ళకంటే రెండు నిట్టాళ్ళ ఇళ్ళనే ఎన్నుకుంటున్నారు వాళ్ళు.

చంద్రయ్య ఇల్లూ పెద్దదే.

"అరేయ్ మేస్త్రీగాడింట్లో మంచి మంచివి దొరుకుతయిరా... తాళం పగలగొట్టు!" అన్నాడు అందులో ఒకడు. "మొగుడూ పెళ్ళాలిద్దరూ బాగానే సంపాదిస్తున్నారు."

శీనప్ప వెళ్ళి పగలగొట్టాడు ఇంటి తాళాన్ని.

లోపలంతా మోకాలు లోతు నీళ్ళున్నాయి. నలుగురూ లోపలకు వెళ్ళారు. ఒకడు ఆ చీకట్లోనే తడుముకుంటూ ముందుకు అడుగులేస్తుండగా శరభయ్య పెద్దగా మూలిగాడు కదులుతూ, "చంద్రిగా... చలిపుడుతున్నదిరా!" అంటూ.

నలుగురూ ఉలిక్కిపడి అటు చూచారు.

సరిగ్గా అప్పుడే తెల్లవారుతున్నదా అన్నట్లుగా తూర్పు వైపు కాస్తంత వెలుగు విచ్చుకుంటోంది. అయినా లోపలంతా చీకటిగానే వున్నది.

"అరేయ్ లోపల ఎవడో ఉన్నాడ్రా?" అన్నాడు భయం భయంగా నారిగాడు చంద్రయ్య తండ్రి కంఠం వింటూనే.

నలుగురూ నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు కొన్ని క్షణాల వరకూ.

"ఓ దుప్పటి కప్పురా... ఏందిరా పక్కంతా తడితడిగా వుంది?" ముసలాడు నసుగుతూనే ఉన్నాడు.

నలుగురూ నిలువు గుడ్లేసుకొని ఆ ముసలాడినే చూస్తున్నారు.

ముసలాడు అతి కష్టంమీద పక్కకు వత్తిగిల్లాడు.

"అరేయ్ నారిగా! మీ ముగ్గురూ ఈ సంచులు తీసుకెళ్ళి ఏ తాటిచెట్టు మీదైనా పెట్టి రండిరా... ఈ ముసలాణ్ణి మిద్దె మీదకు తీసుకెళ్ళి పడేద్దాం... చచ్చేటట్టున్నాడు!" ఆ నలుగురికీ నాయకుడిలాంటి శంకరయ్య అన్నాడు.

"మధ్యలో ఈ పెంట మనకెందుకే... వాడి చావేదో వాడు చస్తాడు... మన పని కానిచ్చేద్దాం!" అన్నాడు మరొకడు. "వీడు మంచంలోనుంచి లేవలేడుగా!"

"అట్టా కాదులేరా... ముసలాడు చస్తాడేమో... వీడిని అక్కడ పడేసి, అక్కడ వాళ్ళకు ఇంకా ముసలాళ్ళు, పిల్లగాళ్ళు ఇళ్ళల్లో మిగిలిపోయారేమో చూసొస్తామని చెప్పి మళ్ళా వచ్చి మన పని కానిచ్చేద్దాం... కాస్తంత ప్రజాసేవ చేస్తే, మనం ఎన్ని తప్పుడు పనులు చేసినా ఎవరూ పట్టించుకోరు!" అప్పైన మనం చేస్తున్న ఛండాలపు పనులనుంచి బయటపడేందుకు కాస్త పుణ్యమూ దక్కుతుంది" అన్నాడు చిన్నగా వాళ్ళను బయటకు తీసుకువచ్చి.

"వీడిని ఎలా మోస్తామే మనం?"

"ఆ మంచాన్ని నాలుగువేపులా నలుగురం పట్టుకొని తీసుకువెళ్దాం... వాడు చచ్చిన బ్రతికినా మనం మంచి పనిచేశామనే నలుగురూ అనుకుంటారు... అప్పుడు మనం ఎన్నిళ్ళు దోచుకున్నా మన మీద అనుమానం రాదు!"

నారిగాడు అసహనంగా శంకరయ్య వంక చూశాడు.

"ఈ వరద ఇవ్వాళ తగ్గేది కాదులేరా... మనుష్యులున్నారేమో అనే వంకతో పగలంతా ఇళ్ల సోదా చేద్దాం... రాత్రికి మన పని మనం కానిచ్చేయవచ్చు!"

ఆ నలుగురిలో అందరికంటే పెద్దవాడు శంకరయ్య అవ్వటంతో, వాడి మాటకు కాదనలేక, నసుక్కుంటూనే నారిగాడు, మిగతా ఇద్దరూ సంచులు తీసుకొని తాటి చెట్లవైపు వెళ్ళిపోయారు వెలుగు వస్తుండటంతో ఆలస్యం చేయటం ఇష్టంలేదన్నట్లుగా. వాళ్ళు నలు

శరభయ్యకు నలుగురూ మోసు కొస్తున్న మంచంమీద ఉండగానే నీళ్ళను చూస్తూ మగత వదిలిన ట్లుగా కళ్లు తెరిచి అన్నివైపులా చూశాడు. వాడికి అర్థమయింది- లంకను వరద చుట్టేసిందని!

గురూ లంకలోనే పుట్టి పెరగటంతో ఎంత ఉరవడి వున్నా జంకరు.

తరువాత గంట పట్టింది వాళ్ళు మళ్ళా చంద్రయ్య ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి.

అప్పటి దాకా శంకరయ్య వాకిట్లో నీళ్ళలోనే నిలబడి వున్నాడు.

వాడికేం భయం లేదు. ఎవరన్నా అక్కడెందుకున్నావ్ అని అడిగినా, పరుగెత్తుకొస్తుంటే ముసలాడి అరుపులు వినబడినయ్... మా కుర్రాళ్ళకోసం కబురెట్టాను... వాళ్ళు రాంగానే వీడిని తీసుకొని ఆంజనేయుడి మిద్దె మీదకు వస్తాం... మీరూ ఓ చేయి వేస్తారా!" అని అనేందుకు తయారుగా ఉన్నాడు.

నలుగురూ కలిసి శరభయ్య పడుకున్న మంచాన్ని నాలుగువైపులా పట్టుకొని బయటకు తీసుకువచ్చారు. వాడిని మంచంతో సహా ఇంట్లోనుంచి బయటకు తీసుకురావటానికే నానా యాతనా అయింది.

ఆ సందడిలో అక్కడా ఇక్కడా డబ్బులేమైనా ఉన్నయ్యేమోనని వెతికారు. కనబడకపోవటంతో ముసలాడిని, చంద్రయ్యను తెగ తిట్టిపోశారు.

నీళ్ళల్లో ఆ మంచాన్ని మోసుకుంటూ ఫర్లాంగు దూరంలో వున్న గుడి దగ్గరకు వెళ్ళేటప్పటికి ముప్పావు గంట పట్టింది. అక్కడ చేరిన జనమంతా ఒక్కసారిగా మంచం చుట్టూ మూగారు. 'ఎవడ్రా... ఎవడ్రా?' అంటూ.

శరభయ్యను చూస్తూనే గుర్తుపట్టి. "ఈ ముసలాడిని ఎక్కడనుంచి పట్టుకు వచ్చార్రా... చంద్రయ్య భార్య వీడిని ముందే ఎత్తు ప్రదేశానికి జేరేశామని చెప్పిందే!" అన్నాడు అక్కడ జేరిన వాళ్ళల్లో ఒకడు మంచం మీద ఉన్న శరభయ్యను చూస్తూనే.

శరభయ్యకు నలుగురూ మోసుకొస్తున్న మంచం మీద ఉండగానే నీళ్ళను చూస్తూ మగత వదిలినట్లుగా కళ్లు తెరిచి అన్నివైపులా చూశాడు. వాడికి అర్థమయింది- లంకను వరద చుట్టేసిందని!

"నా కొడుకూ కోడలూ మనవడూ ఏరిరా?" అడిగాడు బలమంతా గొంతులోకి తెచ్చుకొని పెద్దగా.

"తెలియదు... లోపలనుంచి నీ కేకలు విని, మేమే నీ ఇంటి తాళం పగలగొట్టి నిన్ను బయటకు లాక్కు వచ్చాం... వాళ్ళు ఎక్కడకు పరుగెత్తారో!"

వాళ్ళకు తెలిసిపోయింది వీడిని కావాలనే వాళ్ళు వదిలేసి వెళ్ళిపోయారని.

"వాళ్ళనూ మిద్దెమీదకు వచ్చి కూర్చోండిరా అంటే... నీళ్ళు ఇంకా వస్తున్నాయి... అక్కడ మాత్రం చోటెక్కడున్నది... కోటిగాడి మోటర్ పడవ గొబ్బర్లంక కెళుతున్నదట... అది బాగా ఎత్తుమీద వుంటుంది... అక్కడికి వెళ్తాం అంటూ వెళ్ళిపోయారు... జేబులో బాగా డబ్బులున్నట్లున్నయి ఒక్కొక్కళ్ళకీ అయిదు రూపాయలివ్వాల్సిందానికి అయిదొందలిచ్చి ఆ పడవెక్కారు... పాపం అంత డబ్బు తగలేసి వెళ్ళారు గాని, ఎవరో అంటున్నారు గొబ్బర్లంకంతా కూడా పూర్తిగా మునిగిపోయిందట... ఇంతకంటే అధ్వాన్నంగా వున్నదిట అది!"

"మా వాళ్ళేమయ్యారు?" మళ్లా ముసలాడు అడిగాడు నీరసంగానూ, దిగులుగానూ... అవతలవాడు అంతవరకూ చెప్పింది వినబడక.

"తెలియదట!" శంకరయ్యే పెద్దగా ముసలాడి చెవి దగ్గర నోరుపెట్టి అరిచాడు.

"అయ్యో! నా కొడుకూ, కోడలూ, మనవడూ ఏమయ్యార్రా దేవుడా?" ఏడుపు మొదలుపెట్టాడు శరభయ్య.

"గొబ్బర్లంకకు పోయారంట!" మళ్ళా శంకరయ్యే అరిచాడు.

"అరేయ్ దేవుళ్ళలాగా నన్ను మోసుకు వచ్చార్రా... కాస్త మా వాళ్ళను కూడా ఎక్కడున్నారో వెతకండ్రా!" శరభయ్య అతి కష్టంమీద తలెత్తాడు ఆ మంచంమీదే.

"ఏం కాదులే... వస్తారులే... ఎక్కడో జాగ్రత్తగానే ఉండి వుంటారు!" మరొకడు ఇంకాస్త పెద్దగా చెప్పాడు. "ఇంకా నీలాగానే గుడిసెల్లో ఇంకెవరన్నా ఉన్నారేమో చూసి రావాలి మేం ముందు!"

"అట్లాగాదురా... ఈ నీళ్ళెంట్రా ఇట్లా మిద్దె మెట్లదాకా వచ్చినయి... నేనీ లంకలో యాభై యేళ్ళబట్టి వుంటున్నాను... ఇంతవరకూ ఎప్పుడూ చూడలేదు... మా వాళ్ళు ఇక్కడ లేరూ అంటే ఎక్కడో ఇబ్బంది పడుతూనే ఉండి ఉంటారురా... కాస్త సాయం చేయండ్రా!" అంటూ తల క్రింద దిండు పక్కకు లాగి, మాసి నల్లబడిన గలీబాలోకి చేయి పోనిచ్చి, చిన్న మూట తీశాడు. "ఇందరా... ఈ డబ్బులు నా మనవడికిద్దామని ఎప్పటినుంచో కూడబెడుతున్నా... ఇవి తీసుకొని వెళ్ళి వాళ్ళు ఎక్కడున్నా వెతికి పట్టుకురండిరా!" అన్నాడు శంకరయ్య చేతిలో పెడుతూ.

శంకరయ్యతోపాటున్న ముగ్గురి కళ్ళూ, ఆ మూట చూస్తుంటే తళుక్కున మెరిసినయ్.

శంకరయ్య జాలిగా ముసలాడి వంక చూచాడు... తను చిన్నప్పుడు, కృష్ణలో పోతూ పడవ తల్లక్రిందులవ్వగా, నీళ్ళలో మునకలేస్తూ కొట్టుకుపోతుంటే, ప్రాణాలకు తెగించి నానా యాతన పడి పట్టుకొచ్చి ఒడ్డున పడేసి, తననే చూస్తూ వచ్చిన తండ్రే కళ్ళముందు కనబడుతున్నాడు, ఆ క్షణాన శరభయ్యను చూస్తుంటే?

★

రచయిత చిరునామా:
పి.ఎస్.నారాయణ,
8-3-168/20/బి/7, సిద్ధార్థనగర్ (నార్త్),
ఎ.జి.కాలనీ దగ్గర, హైదరాబాద్- 500 038.